

Janko je dolgo žaloval zanjo. Šel je некоč in vsadil cvetice na njen grob in molil tam dolgo.

To je bilo spomladi, ko je zopet ozelenel gozd, in je pela v njem kukavica. Takrat je bilo zopet prijazno kot nekaj. Priden je bil, da so ga imeli vsi radi, posebno ded.

„Ali vam nisem pravil? Fant je vreden zlata.“

„Res!“ je pritrdila teta Mina

„Hvala Bogu, uredil sem ga,“ je odgovoril Janez.

Ni grče tako trde, da bi se ne dala izrezljati in izlikati za kaj prida.

Ob vodi.

Voda še za čevlji ni dobra! To se dostikrat sliši, akoravno bi nam vedel povedati vsak čevljarček, da ni mogoče popraviti starega škarpeta, če se prej ne namoči, in tudi novih podplatov ni mogoče pribiti, ako jih prej ne omehča voda.

Če torej niti pri čevlju ne velja ta pregovor, kakoli še pri drugih rečeh? Voda je velika dobrota iz rok Stvarnikovih. Le malce pomislimo!

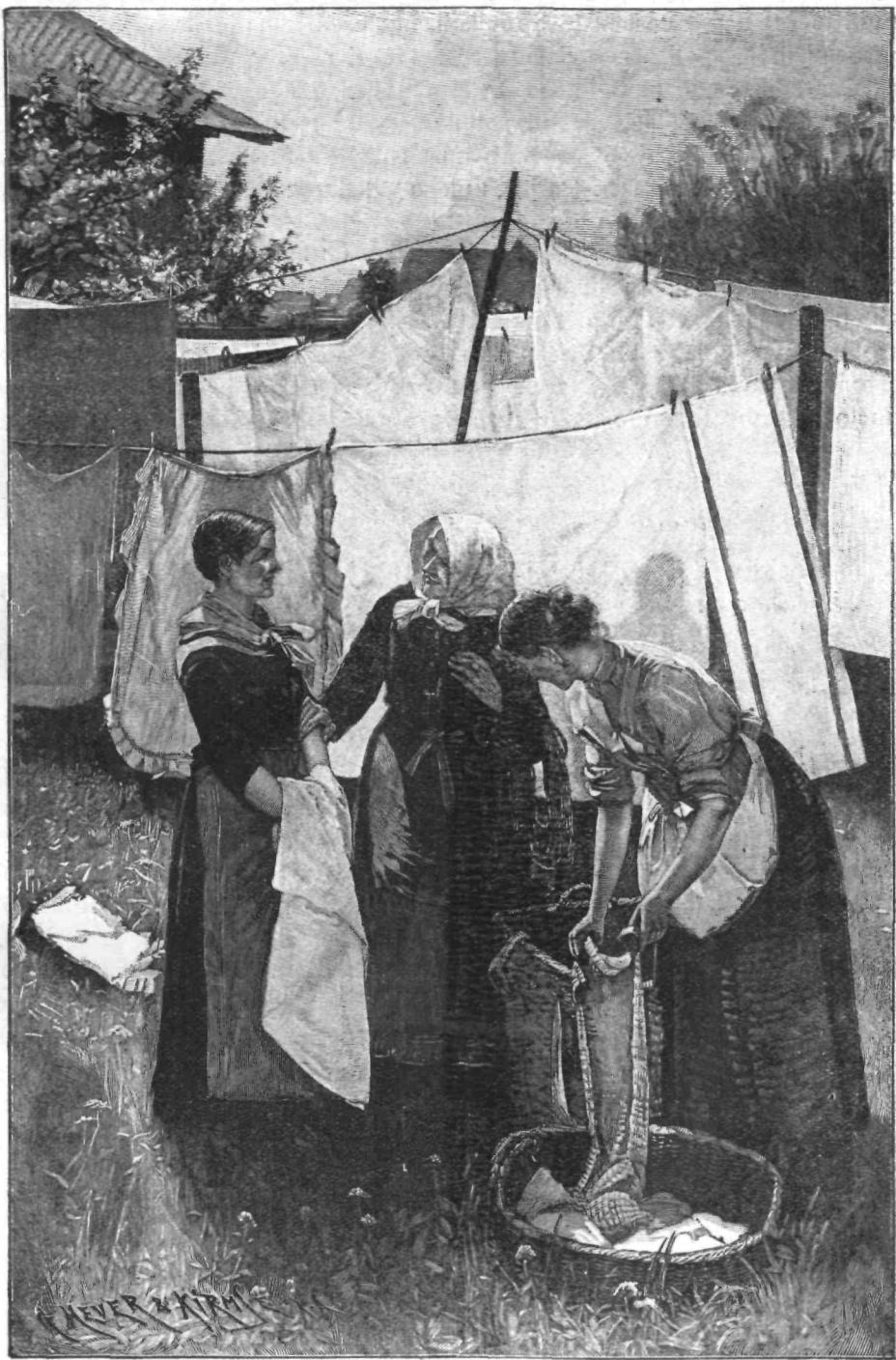
Lačen si, pa prosiš mater kruha. Če si marljiv in ubogljiv, ti odrežejo radi lep kos. Zahvališ se materi, in prav je, da se zahvališ. Pomislil pa nisi pri tem, da bi moral biti hvaležen tudi Bogu, ki je ustvaril vodo, ker brez vode bi ti mati ne mogli rezati kruha.

Saj veš, odkod je kruh? Jeseni so vsejali oče zlato pšenico v zemljo. Toda bilo je treba dežja, da je vzkalila; dežja, da je rastla in dorastla. Ali ne veš, kako je venela in se sušila, ko mesec dni ni bilo dežja? In ko so jo poželi in omlatili, so nesli zrnje v mlin. Tam je pa voda gnala mlinska kolesa in mlinske kamene, da so strli zrnje v moko. In ko je bila moka že doma, mati niso mogli speči kruha brez vode. Tudi žgancev bi ti ne mogli skuhati brez vode, še krompirja v oblicah ne.

Če si se natepel kruha, si včasih žejen. Kako se ti prileže kozarec vode! Kako bi bil potrt, ko bi ne bilo vode! Morda misliš, da bi se pa z mlekom posladkal? Težko! Ko bi ne bilo vode, bi ne rastla travica. In kravica brez travice tudi ne daje mleka. Pa tudi vina bi ne bilo brez vode. In nobene druge pijače.

Glej, kako umazan si, v obrazu črn kot kovač! Še za med ljudi nisi, kajli še le za v cerkev! Pa nimaš raditega nič skrbí. Stopiš k potoku, pomočiš parkrat roke v vodo, potegneš parkrat po obrazu, pa si bel in rdečkast kot jablanov cvet. Ne vem, kaj bi bilo z umazanci, ko bi ne bilo vode? Hodili bi menda do smrti sajasti kot kovači in dimnikarji po svetu.

In srajca tvoja, kakšna je v soboto, ko jo slečeš! Kakor bi za krtom ril po luknjah in rovih ves teden! Pa tvoja dobra mamica jo namoči in operejo v vodi. Drugo nedeljo pa spet oblečeš lepo belo, kot bi bila čisto nova. Ko bi vode ne bilo, bi hodil menda črn kot parkelj po božji zemlji.

Zgovorne perice.

Ali so ti oče kaj povedali, kako so se vozili v Ameriko in nazaj? Po kakšni cesti so se vozili? Kajne, po morju, po vodi! Glej, koliko dela in truda je pri nas s cestami! Spomladi in jeseni jih je treba popravljati, ogrebat in nasipati. Tisto daljno cesto iz Evrope v Ameriko je pa Bog tako naredil, da je ni treba nikdar popravljati, pa je vedno lepa in gladka in voznikov nič ne stane. Tudi mitnine jim ni treba plačevati. Seveda voz pa morajo imeti, voz, — pravimo mu: ladja — da jih približe po vodeni cesti v Ameriko in nazaj. Poglej, tudi ta veliki voz vleče voda izpremenjena v par!

Le mimogrede sem ti pokazal koristi vode, pa že lahko izprevidiš veliko njeno korist. Ko bi ti pa mogel pokazati, kaj dela voda v velikanskih mlinih in žagah; v mnogovrstnih tovarnah; kako deluje voda v železniških strojih in vozi blago od mesta do mesta, od dežele do dežele; ko bi videl, kako dela voda elektriko, ta pa spet čudovita dela — tedaj bi strmel nad močjo in dobroto vode in bi hvalil Stvarnika, ker nam jo je dal. F. G.

Pol za smeh, pol za res.

Iz torbe o. Ivana Svetokriškega.

(Priredil Josip Balič.)

7. Narobe žena.

Neka žena je storila vse napačno, kar ji je zapovedal mož. Ko je prišel nekega dne mož ves moker domov, veli ženi, naj brž zaneti ogenj, da se malo posuši. Menite, da ga je ubogala, kali? Nalašč je zgrabila škař, pa naglo zdirjala k potoku po vodo. Prigodilo se je pa, da se je prišedši tja izpotaknila ob kamen, pa z glavo štrbunknila v vodo. Ker je bil hudournik po plohi silno narasel, so jo valovi zgrabili in odnesli naprej.

Ljudje to videč, zaženo vpije, ki se je daleč okrog razlegalo. Mož, dasi do niti zmočen, steče tudi gledat, kaj je. Ko pa zasliši, da je voda odnesla ženo, se spusti takoj proti izvirku. Ljudje pa kriče za njim na vse grlo: „Norec, saj jo voda doli nese!“ On pa se obrne in odgovori: „Moja žena je vajena vse narobe storiti, torej jo je gotovo tudi navzgor neslo.“

8. Gospod in kuhar.

Gospod ukaže svojemu kuharju, naj mu speče za večerjo fazana. Kuhar uboga ter pridno vrti in suče fazana na ražnju. Ko je bil že skoro pečen, zadiši kuharju tako prijetno, da mu odreže eno stegno, ga prihrani zase, ostalo pa postavi gospodu na mizo.

Ko gospod opazi zvijačo, pobara kuharja, kje je druga noga. Kuhar se izgovori: „Ne zamerite gospod, te ptice imajo le eno nogo.“ Gospod ne reče nič.